

BOBBIE WIRKMAA
PROBUZENÍ ŽIVLŮ
UKÁZKA Z KNIHY

Říká se, že proroctví je nebezpečná věc – pravda skrytá v hádankách zatížená vírou.
Ne vždycky jsem věřil.

Většina proroctví, na která jsem během studií narazil, nejsou nic než útržky mýtů překroucené při opakovaném vyprávění, ztracené v překladu nebo pohřbené tak hluboko v politickém strachu, že hnijí spolu s mrtvolami epoch, jež je umlčely. Ale tohle... tohle mi vždycky připadalo jiné.

Spiritborn.

To jméno se nikdy naplno neobjeví. Není v žádném z textů, které jsem našel, ani v ruinách, v nichž stále přetrvává šepot. A přesto jsou tam znamení – napůl zformovaná, roztroušená po staletích jako drobký chleba připravené pro ty, kteří vědí, kam se podívat. Sbíráním těch útržků jsem strávil skoro celý život, a přesto nemám odpovědi na všechny svoje otázky.

Z živlů všech zrozena, však žádnému nepatří.

Síla nezničitelná, co v zajetí se teď krčí.

Až čtyři seřadí se, pátý pak povstane z nich.

Trosečník se probudí a světem zazní jeho křik.

Četl jsem ty věty víckrát, než dokážu spočítat. Viděl jsem je vyryté do kamene pod sutinami staré svatyně. Slyšel jsem je opakovat strážce Údolí Mythren – draky starší než samotné klany mluvící v hádankách a plamenech. Nikdy spiritborna nejmenují. Ale všichni pozorují.

A stejně tak já.

V zapečetěných archivech hlavního města, kde se šeptá o záznamech – proroctvích vymazaných, přepsaných nebo uzamčených v křídlech spjatých s krví.

Dokonce i v Zatracené zemi uchovávají ruiny zapomenuté Říše stínů vzpomínky a magii, které lidé zapomněli. Já najdu pravdu.

Existují věštcí, kteří mluvili o snech – vizích, které nepředstavovaly minulost, ale blížící se bouři. Postava opředená světlem a stínem stojící na okraji vyústění. Neznají jméno. Ani tvář. Ani formu. Jen že tahle osoba – ať už je to kdokoliv – nikdy neměla přežít.

Něco se *vrací*.

Živly to cítí. Draci to cítí. Okraj něčeho, co se rozplétá. A někde tam venku se probouzí dítě zrozené z ohně a bouře, země a příboje.

Jestli se šepem mluví o něm, pak se všechno, co známe, brzy změní.

A proroctví?

Nikdy nešlo o to, aby se zabránilo jeho konci.

Vždy šlo o to ho přežít.

Valen Thorne

Mág Ohnivého dvora

Archivář zapomenutých pravd

Amara

Je brzké jaro. Takové to ráno, které lže.

Stojím venku před naším domem a sleduju, jak kouř z komína stoupá k bledé obloze. Veranda za mnou zavrzá, jak se do vybledlých modrých dveří opře vánek. Stěny z dřevěných prken postříbřených větrem a časem se opírají o svah, jako by byly unavené – ale drží.

Můj otec pracuje nedaleko, ozařuje ho pozdně ranní světlo. Slunce mu ohřívá ramena, pot se mu leskne na čele jako rosa na kameni. Ohání se motykou v tichém rytmu – zvednout, švihnout, nadechnout –, rozděluje půdu jemnými záběry. Jde to snadno, hlína je tmavá a úrodná, stáčí se jako vlna.

Sleduju ho při práci. Sleduju kopce. Ve větru mě něco zaujme – na jaro je příliš ostrý. Je příliš velký klid.

Zastrčím si za ucho pramen černých vlasů. Cop se mi uvolnil a už mě začíná bolet v zádech.

Prostě ze sebe nedokážu setřást tu předtuchu.

Kopce jsou jako spící obři, kterých se dotkla zeleň. Na okraji pole rostou tu a tam luční květiny – žluté, bílé, občas fialové. Stromy podél vzdáleného konce se právě začínají rozpomínat na sluneční svit.

Táta si všimne, že se na něj dívám, a usměje se. Jeho bledá kůže je rudá od slunce a práce, kolem hnědých očí se vytvořily vrásky tiché radosti. Vítr mu odvane hnědé vlasy z čela a na okamžik vypadá mladší.

Opětuju jeho úsměv, hřbetem ruky si otřu čelo a pak několikrát máchnu pažemi, abych uvolnila napětí. Celou zimu jsem měla napilno – nosila jsem dřevo, mlela obilí, pomáhala matce s tkaním –, ale práce na poli je něco jiného. Žádá si víc. Jiné svaly. Jinou trpělivost.

Vím, že bolest pomine. Vždycky to tak je. Do letního slunovratu si tělo námahu zapamatuje a tyhle svaly mi pomůžou při sklizni.

Každý den tady přináší vlastní rytmus: cítit v rukách půdu, ačkoliv je sušší, než by měla v brzkém jaru být. Smích u jídla zní v těchto dnech trochu hlasitěji – jako bychom se všichni snažili něco přehlušit.

Na farmě se cítíme v bezpečí. Ale bezpečí nám začalo připadat jako něco, co *předstíráme* – zatímco se šíří zvěsti o temných trhlínách, nájezdech podél jižních hranic říše a prázdných oblohách, protože si své jezdce vybírá stále méně draků.

Když se soustředím na půdu, nalézám aspoň trochu útěchy – je to něco, co můžu ovládat. Tenhle rytmus... ten sdílený návrat k zemi. Změna ročního období. Znovu začínající život.

„Čas na jídlo!“

Z domu se k nám donese matčin jasný a melodický hlas. Ohlédnu se přes rameno a uvidím ji stát ve dveřích, utírá si přitom ruce do zástěry. Její zelené oči jsou jasné, tváře růžové a kaštanově hnědé vlasy, v jejichž pramenech se leskne slunce, si smotala do ležérního drdolu.

Vypadá nádherně: opáleně, sebevědomě a spokojeně. Září životem, který si vytvořila vlastníma rukama.

Otec odloží motyku a protáhne se, pak se vydá k domu. Taky se zvednu, opráším si špínu z rukou, napětí v bolavých svalech se uvolňuje s každým krokem. Uvnitř nás přivítá lahodná vůně chleba, zeleniny a čehosi sladkého, co nás obklopí pohodlím.

Při jídle se matka zmíní o trhu. „Musíme tam zítra zajít,“ říká a sahá pro máslo. „Došla nám sůl a chci se podívat, jestli má pekař tu žitnou mouku, co mám ráda.“

Otec přikývne. „Ještě něco?“

„Zbývá nám několik sklenic se zavařeninou,“ odpoví a ohlédne se ke spíži. „Ostružiny a kdoule. Doufám, že se mi povede je směnit za jiné.“

Zmínka o trhu ve mně zažehne jiskru. „Chci jít taky,“ povím a předkloním se, na misku jsem úplně zapomněla.

Matce zacukají rty. S otcem si vymění vědoucný pohledy.

Vzpomínají.

Pravděpodobně na dobu, kdy jsme s Lyrou převrhly vozík s ovocem, protože jsme honily kuře. Nebo obarvily vodu ve fontáně namodro šťávou z borůvek. Nebo když jsem téměř vrazila pekařovu synovi facku, protože řekl, že se svým rodičům nepodobám.

Jakože – dobře. Nepodobám. Ne v důležitých věcech.

„Samozřejmě,“ odpoví matka s úsměvem, který je částečně shovívavý i obezřetný. „Už jsem požádala Durnhartovy, jestli u nich zítra v noci můžeme přespat.“

Lyra Durnhartová – od osmi let moje nejlepší kamarádka. Patnáct roků chaosu a těch nejlepších potíží. Neviděly jsme se jen několik dní, ale mám pocit, jako by to byly týdny. Chybí mi její smích. A to, že mluví dřív, než myslí. A jak se jí zalesknou oči, než mě uvrtá do něčeho bezhlavého.

Už ji slyším: *Konečně! Už jsem si začínala myslet, že jsi pohřbená pod hromadou pytlů brambor.*

Matka začíná uklízet ze stolu, ale otec ji rukou na zápěstí zastaví. Sesbírá talíře a odnese je do dřezu, kde je v tichosti umyje. Sedí vedle mě a sleduje ho s tichou láskou.

Když je hotovo a talíře spočívají na odkapávači, otočí se a natáhne k ní ruku. Matka ji bez zaváhání přijme se stejně známým zábleskem v očích. Ke dveřím a zpátky na pole jdou ruku v ruce.

Vyhlédnu z okna k zákrutě cesty, která vede do vesnice. A dál.

A okamžik to cítím.

To pnutí v hrudi. Šum pod kůží.

Jako by se něco probouzelo.

„Amaro?“ zavolá matka jemně zvenčí a vytrhne mě z myšlenek.

„Už jdu,“ odpovím rychle a popadnu rukavice z věšáku u dveří.

Takhle jednoduše vklouznu zpátky do rytmu dne – vstoupím na světlo s milovanými lidmi a pole čeká.

Slunce vrhá na půdu ostré stíny a my se vrátíme na svá místa. Země je v odpoledním teple drolivá, měkká a pod mými prsty poddajná. Kleknu si vedle nedodělané řady a pustím se do práce s novým zápalem.

Zatlačím dlaně na zem a volám magii v sobě. Odpoví, pomalu a pravidelně se zvedá. Nabídnou ji semenům – jako jemné povzbuzení, slib. Jestli počasí vydrží, do rána by mohla vypučet.

Na práci, kterou ještě musím udělat, se dívám bez obav, protože v tom, co by se dalo považovat za náročný úkol, spatřuju útěchu a rovnováhu.

Lidé říkají, že zem je nepoddajná, ale není to pravda. Země se neodmítá pohnout – odmítá padnout.

To je Zemský klan. Můj klan.

Sáhnu vedle sebe po krátké motyce. Dřevěná násada je častým užíváním vyhlazená, stále je do ní vyrytá značka výrobce – jednoduchá spirála. Vzpomínám si, jak mi ji otec dával – ne jako dar, ale tiché předání něčeho, co jsem si zasloužila.

Co tvoříš ty, tvoří tebe, řekl mi.

Tehdy jsem tomu nerozuměla a nejsem si ani jistá, že to plně chápu nyní. Ale když s ní pracuju se zemí, cítím se klidnější. Jako by svět dával větší smysl, když jsem součástí obdělávání půdy.

Ohlédnu se k domu na kamennou římsu u dveří, kam moje matka vyryla v průběhu let naše jména. Naše rodina vyznává *kamennou paměť*. Je to tradice v Zemském klanu – narození, sliby, dokonce i zlomená srdce – to všechno vrýváme do kamene.

„*Země si pamatuje, co jsme zapomněli,*“ říká vždycky matka. „*Tak se k ní chovej jako ke svědkyni.*“

Vzpomínám si, jak jsem seděla u stolu na sešlosti a pod hvězdami naslouchala starým příběhům – tichým pravdám předávaným z ruky do ruky jako semena ve tmě.

Zemský klan na svou moudrost nespěchá. Necháváme ji zakořenit.

Jedné letní noci jsme se s Lyrou smály s pusou plnou pečené dýně tak moc, až jsme nemohly dýchat. Vzduch byl zlatý a nehybný – jako by dokonce i vítr naslouchal.

Postavila se, smělá jako vždycky, a vyprávěla příběh o tom, jak přeskočila rokli u Strážcova srázu, aby ohromila mladého lovce. Dostala se doprostřed – dopadla na břeh řeky s vyjeknutím a dvěma odřenými koleny –, ale bohové, jak to uměla podat. Vyprávěla tu historku vítězoslavně, ne jako neúspěch. Dokonce i starší s kamennými obličejí se usmívali.

Když se s tvářemi zrůžovělými od smíchu posadila vedle mě, šťouchla mě do ramene a šeptla: „*Všichni padají, když se snaží dostat přes něco příliš širokého. Ale to neznamená, že to nemáme zkoušet.*“

Tenkrát jsem nad tím moc nepřemýšlela.

Ted' už ano.

Mám pocit, jako bych stála na okraji propasti a něco čeká nebo se stane. Cítím to – cítím, jak se mi to probouzí pod kůží. Cítím tah v hrudi, šum země, kde dřív bývalo jen ticho.

Něco se mění. Nevím, kam mě to zavede – nebo jestli jsem připravená.